

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Δ'. | 10 Ιουλίου 1880. | Δ'.

Ο ΠΑΠΠΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΥΚΟΥΝΙΑΣ

(Κατὰ Alphonse Daudet).

Ὁ Μαρτίνος, ἦτον παππᾶς ἔς ἓνα φράγκικο χωριό, ἔς τὴν Κουκουινιά.

Ἄγαθός ἦν τὸ ψωμί, ἄδολος ἦν τὸ μάλαμα, ἀγαπῶσες ἦν πατέρας τοῦ; χωριάταις γι' αὐτὸν ἡ Κουκουινιά του θὰ ἦταν ἐπίγειος παράδεισος, ἂν οἱ Κουκουινιώταις τὸν εὐχαριστοῦσαν ἄλλο περισσότερο. Ἄλλοίμονο ὅμως, ἡ ἀράχαις ἐκρέμουνταν μέσ' ἔς τὸ ἐξομολογητήριό του, καὶ τὴν ἐμφορῆ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἡ ὄστις ἐμεναν ἔς τὸ ἅγιο γκουρλάπι του. Ὁ καλὸς παππᾶς ἦτον καταλυπημένος καὶ πάντα ζητοῦσε ἀπ' τὸ Θεὸ τὴ χάρι νὰ μὴν πεθάνῃ πρὶν συμμαζέψῃ ἔς τὴ μάντρα τὸ σκορπισμένο του κοπάδι.

Καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς ὁ Θεὸς τὸν ἄκουσε.

Μιά κυριακὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο ὁ παππᾶ Μαρτίνος ἀνέβηκε ἔς τὸν ἄμβωνα.

«Ἀδελφοί μου, εἶπε, πιστέψτε με ἂν θέλετε: τὴν ἡπερκαμένη νύχτα εὐρέθηκα ἐγὼ ἄθλιος ἀμαρτωλὸς ἐμπρὸς ἔς τὴ θύρα τοῦ παραδείσου.

«Ἐχτύπησα ὁ ἅγιος Πέτρος μου ἀνοίξε:

«Ππᾶ! Ἐσεῖς εἴσθε, καλέ μου κύρ Μαρτίνε, μου λέει: ἀποῖός ἀέρας...; καὶ τί ἀγαπάτε παρακαλῶ;

«—Καλέ μου ἅγιε Πέτρε, ἐσεῖς ποῦ κρατᾶτε τὸ μεγάλο κερσέρι καὶ τὸ κλειδί, θὰ ἔμπορούσατε νὰ μου πῆτε ἂν ἄδεν φαίνωμαι πολὺ ἀδιάκριτος, πόσους Κουκουινιώταις εἴχετε ἔς τὸν παράδεισο;

«—Δὲν ἔμπορῶ τίποτε νὰ σᾶ; ἀρνηθῶ, παππᾶ Μαρτίνε: ἀκαθῆστε νὰ ἰδοῦμε μαζῆ.»

«Καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος ἐπῆρε τὸ χοντρό του βιβλίον, τὸ ἀνοίξε, καὶ ἔβαλε τὰ ἔματογιάλια του.

«Γιὰ νὰ ἰδοῦμε: Ἐχομε Κουκουινιά. Κου...Κου...Κουκουινιά. Καλέ μου παππᾶ Μαρτίνε, τὸ φύλλον εἶνε ἄγραφο. «Ὅτε μιά ψυχὴ... οὔτε ἓνας Κουκουινιώτης.

«Τί! κανεῖς Κουκουινιώτης δὲν εἶνε ἐδῶ; Κανεῖς; Δὲν ἔμπορεῖ! Γιὰ ἰδῆτε καλλίτερα...»

«—Κανεῖς, ἅγιε ἄνθρωπε. Κυττάζετε καὶ τοῦ λόγου σας, ἂν θαρρῆτε πῶς χωρατεύω.»

«Ἐγὼ χτυποῦσα τὰ πόδια μου καὶ μὲ δερμένα χέρια φώναξα ἔλεος. Τότε ὁ ἅγιος Πέτρος:

«Ἄκουσε, παππᾶ Μαρτίνε, δὲν πρέπει δὰ νὰ τὸ παίρῃς καὶ πόσω κατὰκαρδα, νὰ μὴ σοῦρθῃ καμμιὰ ἀποπληκῆξια. Ἐπειτα δὲν εἶνε ἰδικό σου τὸ φταῖξιμο. Οἱ Κουκουινιώταις σου, βλέπεις, πρέπει νὰ κάνουν τὰ σαράντα τοὺς ἡχρονάκια ἔς τὸ πουργατόριο.

«—Ἀχ! ἅγιε Πέτρε, ἀφῆσέ με τούλάχιστον νὰ τοὺς εἰδῶ, νὰ τοὺς ἰδῶ καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσω.

«—Ὅπως ἀγαπᾶς φίλε μου...Στάσου, βάλε γλήγορα αὐτὰ τὰ χοντροπάπουσα γιατί οἱ δρόμοι δὲν εἶνε καὶ ἀπερίφημοι...Τώρα καλά... Τράβα ἴσια ἴσια. Βλέπεις ἐκεῖ ἀκίτω, μακριὰ, καθὼς γυρίζεις; Ὅθὰ βρῆς μιά πόρτα ἀση-

αμένια γεμάτη ἀπὸ μαύρους σταυρούς... ἔς τὸ δεξί σου χέρι... ἀθὰ χτυπήσῃς καὶ θὰ σ' ἀνοίξουν! Ὡρα καλή...

«Καὶ ἐπεριπάτησα, ἐπεριπάτησα! Τί κακοτοπιά! Μὲ ἀπῆλνε τρεμουῖλα μοναχὰ νὰ τὴ συλλογιθῶ. Ἐνα στενὸ μονοπάτι γεμάτο βᾶτα, πέτραις, γυαλιστεραῖς καὶ φεῖδιαις ἀποῦ ἔσφύριζαν, μ' ἔφερε ὡς τὴν ἀσημένια πόρτα.

«Πάν! πάν!

«—Ποῖός χτυπᾶ; ἀποκρίνεται μιά φωνὴ χονδρὴ καὶ λυπημένη.

«—Ὁ παππᾶς τῆς Κουκουινιάς.

«—Τῆς...;

«—Τῆς Κουκουινιάς.

«—Ἄ!...Ὅριστε.»

«Ἐμπῆκα. Ἐνας μεγάλος καὶ ὠραῖος ἄγγελος, μὲ φτερά «μαῦρα ὡς τὴν νύχτα καὶ φέρεμα ἀστραφτερὸ ὡς τὴ μέση ατου, ἔγραφε, κρᾶ-κρᾶ, ἔς ἓνα μεγάλο κερσέρι, ποῖός χονδρὸ ἀπὸ τοῦ ἁγίου Πέτρου....

«—Ἐ λοιπόν, τί ζητᾶτε; εἶπε ὁ ἄγγελος.

«Ἦρατε ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, θέλω νὰ μάθω—ἴσως εἶνε πολὺ ἀμεγάλη ἡ περιέργειά μου—ἂν ἔχετε ἰδῶ τοὺς Κουκουινιώταις.

«—Τοὺς...;

«—Τοὺς Κουκουινιώταις, ἐκείνους ποὺ εἶνε ἀπ' τὴν Κουκουινιά: εἶμαι ἐγὼ ὁ παππᾶς τοὺς.

«—Ἄ! ὁ παππᾶ Μαρτίνος, αἶ;

«—Ὅπως δικός σας, κύριε ἄγγελε;

«—Εἶπατε λοιπόν Κουκουινιά...»

«Καὶ ὁ ἄγγελος ἀνοίγει καὶ ἔξωφυλλᾶ τὸ μεγάλο του βιβλίον, σαλιονοντας τὸ δάχτυλο γιὰ νὰ μὴν κολλοῦν τὰ φύλλα...

«Κουκουινιά, λέει ἀνασταάζοντας βραχιά...Κύριε παππᾶ Μαρτίνε, δὲν ἔχομε ἔς τὸ πουργατόριο κανέναν ἀπ' τὴν Κουκουινιά.

«—Μέγας εἶ Κύριε! κανένας Κουκουινιώτης δὲν εἶνε ἔς τὸ πουργατόριο! ποῦ εἶνε λοιπόν;

«—Ἄ!, ἅγιε ἄνθρωπε, εἶνε ἔς τὸν παράδεισο. Ποῦ δὲ ἀβολο θέτε νὰ ἦνε;

«—Μὰ ἐρχομαι ἀπ' τὸν παράδεισο....

«—Ἄπὸ καὶ ἐρχεσθε! !... Ἐ λοιπόν;

«—Ἐ λοιπόν! δὲν εἶν' ἐκεῖ! !... Ἄ, Παναγία παρθένο! !..

«—Τί τὰ θέλετε, κύριε παππᾶ; ἂν δὲν εἶνε οὔτε ἔς τὸν παράδεισο οὔτε ἔς τὸ πουργατόριο, δὲν ἔχει ἄλλο, εἶνε... εἶνε ἔς τὴν...

«—Ἰησοῦ οὐὲ Δαυὶδ! Ἄ! ἄ! ἄ! εἶνε δυνατόν; . . .

«Νὰ μοῦ εἶπε ψέματα ὁ ἅγιος Πέτρος! . . . Ἄ! ἄ! καὶ ἀπὼς θὰ πάω ἐγὼ ἔς τὸν παράδεισο, ἀφοῦ δὲν εἶν' ἐκεῖ οἱ Κουκουινιώταις μου; . . .

«—Ἀκούστε, καὶ ὡς παππᾶ Μαρτίνε, ἀφοῦ θέλετε, ἀπὼς καὶ ὅπως, νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ ἰδῆτε ἐμὲ τὰ μάτια σας! . . .

«Πάρτε αὐτὸ τὸ μονοπάτι ὅσο γλήγορα μπορεῖτε . . . ἂθὰ εὔρετε ἔς τ' ἀριστερὰ ἓνα μεγάλο σπῆτι. Ἐκεῖ θὰ μάθετε γιὰ ἄλλα. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶ βοηθήσῃ.»

«Καὶ ὁ ἄγγελος ἐκλείσει τὴν πόρτα.

«Τὸ μακρὸ μονοπάτι ποῦ μοῦ ἔδειξε ὁ ἄγγελος ἦτον ὄλο,

στρωμένο από κόκκινη χλόη... Έκουνιούμουν 'σάν να είχα πει: κάθε βήμα κ' έσκόνταφα' ήμουν καταμουσκεμένος απ' τόν ιδρώτα και λαχανιασμένος απ' τή δίψα... Όμως χάρις 'ς τὰ χοντροπάπουτσα που μούδωκε δ καυμένο ο άγιος Πέτρος δέν έκάηκαν τὰ ποδάρια μου.

«Άφού πειά είχα κάνει κάμποσο δρόμο παραπατώντας και κουτσαίνοντας είδα 'ς τήριστερό μου χέρι: μιά πόρτα... Όχι, ένα μεγάλο σπίτι θρθάνοιχτο, 'σάν στόμα μεγάλου φούρνου. Ω! παιδιά μου τί όψι... Έδώ δέν ρώτουδν πειά τó όνομά μου, έδώ κανένα τεφτέρι. Έδώ μπαίνουσε φουρνιαις φουρνιαις και έλεύθερα καθώς έσει: ταις κυριακάις 'ς τó καπηλειό.

«Ήμουν καταϊδρωμένος και όμως είχα κρυάδες. Τά μαλλιά μου σηκώνονταν ψηλά. Ένοιωθα κνίσσα, ψημένο κρέας, κάτι 'σάν τή μυρωδιά που σκορπίζεται 'ς τήν Κουκουινιά μας, όταν ο Κουτσονικολός ο πεταλωτής πεταλόνη κανένα γερογάϊδαρο. Έπιάνονταν ή αναπνοή μου μέσα 'ς αυτόν τόν βρωμερό και βραστόν άέρα. Άκουα ένα τραμερό ξεφωνητό, αναστεναγμούς, βογκητά και βλαστήμιας.

«Έ λοιπόν! θάμπης ή δέν θάμπης ή άφεντιά σου;—μου λέει: ένας δαίμονας με τὰ κέρατα και μου τραβά μιά κεντιά με τή φοδρά του.

«—Έγώ; Δέν μπαίνω. Είμαι φίλος του Θεού.

«—Είσαι φίλος του Θεού... Έ ζω του κασιδιάρη! και τί άγαπās έδώ;

«—Έρχομαι... Ά! μή μου μιλάτε, γιατί δέν μπορώ και να σταθώ 'ς τὰ ποδάρια μου... Έρχομαι... έρχομαι από μακριά... να σās ρωτήσω ταπεινότατα... άν... άν τυχόν... έχετε έδώ... κανένα... κανένα απ' τήν Κουκουινιά...

«—Ά! κρεμανταλά! κάνεις τόν κουτό, 'σάν να μην ξέρης τάχα πώς όλη ή Κουκουινιά είν' έδώ μέσα. Νά! μαυροκόρακα, κυτταζε και θα ίδης πώς τούς συγυρίζομε έδώ τούς ξακουσμένους σου τούς Κουκουινιώταις...»

«Και είδα μέσα 'σε μιά φοβερή φωτιά:

«Τόν Κοκκαλίνο—όλοι τόν έγνωρίσατε, άδελφοί μου— τόν Κοκκαλίνο που 'μεθούσε κάθε 'λίγο.

«Είδα τόν Πασχάλη, που έκανε τó λάδι του με τής έλλαις του κυρίου Καρακα.

«Και τόν Δελφίνη που έλεγε όλο ψευτιάς.

«Και τήν κερά Γιαννούλα που 'κακολογούσε ταις γειτόνισσαις όλαις.

«Και τόν Άντώνη με τήν Άντωνάινα, και τó Γιάκωμο και τόν Πέτρο και... και...»

Εφρτισμένοι, κατατρομαγμένοι όλοι αναστέναζαν, βλέποντας 'ς τήν θρθάνοιχτη κόλασι ποιός τήν μάννα του, ποιός τόν πατέρα του, ποιός τήν κυρούλά του, ποιός τήν άδελφή του... ΑΝΤΩΝΗΣ

«Ο παππās τότε ειπε:

«Καταλαβαίνετε καλά πώς αυτό δέν μπορεί να βαστάξη. Όχι. Από αύριο άρχίζω τή δουλειά, όχι πειά άργά από αύριο. Και ή δουλειά δέν θα λείψη! Να πώς θα κάνω. Για να γίνωνται όλα καλά πρέπει να γίνωνται με τάξι.

«Αύριο, δευτέρα, θα 'ξομολογήσω τούς γέροντες και τής γραίας. Αυτό δέν είνε τίποτε.

«Τήν τρίτην τὰ παιδιά. Θα ξεμπερδέψω γλήγορα.

«Τήν τετάρτην τούς νέους και τὰ κορίτσια. Αυτά μπορεϊ να μās χασομερήσουδν...»

«Τήν πέμπτη τούς άνδρας: θα κάνωμε γλήγορα.

«Τήν παρασκευή τής γυναίκης. Θα πώ: Όχι ιστοριαις! Τó σάββατο τόν μυλωνά!... Δέν είνε πολύ μιά 'μέρα γι' αυτόν μοναχά...»

«Βλέπετε, παιδιά μου, όταν τó σιτάρι είνε μεστωμένο πρέπει να τó κόψωμε: όταν βάλωμε κρασί πρέπει να τó πιούμε. Να άρκετό πανι βρώμιο, τóρα είνε άνάγκη να τó πλύνωμε και να τó καλοπλύνωμε.

«Και να έχετε τήν ευχή μου. Άμήν!»

«Ό,τι ειπε εγείνε. Έκιναν μπουγάδα...»

«Απ' αυτή τήν περίφημη κυριακή, ή άρετή τών Κουκουινιωτών μυρίζει σε δηλ λεύγες τόπο...»

Και ο καλός παππās Μαρτίνοσ, γεμάτος ευτυχία και χαρά, ώνειρεύθηκε τήν άλλη νύχτα πώς μαζί με όλο του τó κοπάδι έσκαντζάρωνε 'ς τόν κάταστρο δρόμο τής πολιτείας του Θεού, μέσα 'ς ταις αναμέναις λαμπάδες, σ' ένα σύμφερο μωσκολίβανο και 'ς τόν χορό τών παιδιών που έψαινε τó Σοι Κύριε.

Αυτή είνε ή ιστορία του παππās τής Κουκουινιάς, όπως μου παράγγειλε να σās τήν 'πώ εκείνος ο μεγάλος μασκαράς τής Ρουμανίλλης, που τήν είχε μάθει πάλι από έναν καλό του σύτροφο.

Άράχνη.

«ΜΗ ΖΗΛΟΥΗΣ!»

Τί θαρρείτε; συμβουλαις
Δε 'μπορεϊ κι' αυτή να δώση;
Δέν τήν έχουσε πολλαις
Τέτοια γνώσι!

Όλο μία συμβουλή
Μεσ' τ' αυτή μου ψιθυρίζει:
«Μή ζηλεύης δά πολύ
Δέν αξίζει!»

Μου 'θυμά κάθε φορά
—Που ο δάκολος να τόν πάρη—
«Ενα γέρο φουκαρά
Ταβερνιάρη»

Όπου έτσι μου μιλεϊ
'Κεϊ που πάντα με κερνάει:
«Μην τó πίνης δά πολύ,
Και μεθάει!»

Κωεήτης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ.

«Η καρδιά είνε ως τó στερέωμα, εν μέρος του ούρανοϋ, άλλ' ως αυτό μεταβάλλεται νύχτα και ήμέραν.

Βύρων.